

Date despre Titu Maiorescu si opera sa - a doua parte

Incepand cu anul 1885 ii apar articole si carti semnificative: Comediile d-lui Caragiale, Poeti si critici, In laturi!, Eminescu si poeziile lui. La Editura Socec apar Critice, in trei volume (1892). Din perioada 1892 - 1894 e de retinut si polemica dintre Maiorescu si C. Dobrogeanu-Gherea.

In anul 1907 se retrage din invatamant.

Cariera de om politic a lui Maiorescu nu este inca incheiata. La 28 martie 1912 este numit prim-ministru si ministru de Externe. Se retrage din viata publica peste doi ani, la 4 iunie 1914.

Se stinge din viata la 18 iunie 1917 si este inmormantat la Cimitirul Bellu din Bucuresti.

Titu Maiorescu si "Junimea"

Personalitatea complexa a lui Titu Maiorescu este nemijlocit legata de societatea "Junimea", infiintata in anul 1864 de cinci tineri intorsi de la studii din strainatate. Acestia sunt Petre Carp, Vasile Pogor, Theodor Rosetti, Iacob Negruzzi si, nu in ultimul rand, Titu Maiorescu, tineri care hotarasc sa initieze o serie de prelegeri populare. "Junimea" nu a fost atat o societate, cat o "comunitate", in mod cert "un curent al renasterii noastre literare", dupa cum mentiona Tudor Vianu. Daca nu a luat "forma institutionalizata a Societatii Academice Romane", dupa acelasi Tudor Vianu, si nici nu s-a nascut printr-un act formal, "Junimea" este expresia unitatii de vederi a celor cinci tineri amintiti, expresie a unei tensiuni intelectuale generate de adevarul necesar intr-o cultura care nu si-a afirmat (inca) structura capabila sa-i defineasca personalitatea moderna, originalitatea, si sa-i argumenteze temeinic viabilitatea.

Dincolo de diferitele etape parcurse de "Junimea", semnificativa este acea "structura junimista" de care vorbeste Tudor Vianu, structura caracterizata prin cateva trasaturi distinctive.

Spiritul filosofic este legat de cultul junimistilor pentru gandirea abstracta. La ei primeaza principiile, care orienteaza de cele mai multe ori gustul (argumentele istorice, tinand de realitatea concreta, conteaza intr-o mai mica masura).

Spiritul oratoric tine de necesitatea de a repune in drepturi conditia discursului public, compromis atat de retorica pasoptista, cat si de frazeologia politica si parlamentara. Conceput in sensul adevarului maiorescian, spiritul oratoric vizeaza in ultima instanta adaptarea formei la continut, in sensul in care ideea trebuie sa-si gaseasca expresia adecvata. Spiritul oratoric implica luciditate si, in egala masura, afect, totul sub semnul solemnitatii actului oratoric.

Gustul clasic si academic al junimistilor impune fara nicio indoiala un anumit tip de sensibilitate artistica. Admiratori ai modelelor clasice, junimistii au retineri sau manifesta indiferenta fata de tendintele novatoare, caracteristice pentru cea de-a doua jumatate a secolului al XIX-lea.